

MIQUEL PAYERAS

SuperMatas contra ZP

En el congrés que acaba de celebrar, el PP optà per la línia dura. Les vel·leïtats pseudocentristes, que s'havien pogut inquirir durant els mesos posteriors a la catàstrofe conservadora de març, s'esvaïren. El discurs retornà al classicisme dels temps d'Aznar. Oposició dura al PSOE, en col·laboració estreta amb l'Església catòlica, pel que fa a qüestions de llibertats individuals (dret universal al matrimoni, dret de totes les persones a adoptar criatures...), utilitzar les comunitats autònomes que governa per saturar Zapatero de reformes estatutàries i, sobretot, fer impossible la reforma constitucional. A Balears, la setmana passada se va poder copsar la concreció de la decidida estratègia contra el Govern socialista: Jaume Matas es convertí en símbol dels nous temps, que són els mateixos del passat. Per a algú que com a ell li agrada més una bona brega que un excel·lent dinar, els nous vells aires de sempre que, arrelat a l'univers de Mariano Rajoy, són com una benedicció del cel.

Des de les primeres paraules del discurs d'obertura del debat de política general del dimarts fins a la darrera intervenció presidencial, que acabà passades les zero trenta del dijous, Matas exposà sense defallir, una vegada darrere l'altra, l'equació del mal: Zapatero més Madrid multiplicat per PSOE a Balears donaria una igualtat resultant que seria un drama per a les Illes. Gràcies a déu que per evitar-lo hi ha SuperMatas, que ha impedit, impedeix i continuarà impeding que la monstruositat roja llanci a les profundes simes de la desesperació i la depressió la societat balear. En conclusió, que la cosa, a Balears, no va del tot bé, però va molt millor, però molt, del que anava fa només un any. El responsable de la "depressió profunda en què estava immersa l'economia i la societat balear" era, naturalment, el Pacte de Progrés. Ara, la "recuperació", que segons el president és un fet, només té a l'horitzó "un inquietant dubte": l'actitud que adopti envers el Govern balear el central de Zapa-

“Al seu Govern només se li pot imputar haver creat les bones condicions perquè les coses millorin. Ara, després de tot el dolent que potencialment pugui existir, el seu Govern no en té la culpa. Vivim, diu el president, en una economia moderna pròpia d'una 'societat demoliberal', en què són els 'empresaris i agents socials' els responsables. I per si ses senyories roges no ho havien entès, emprà el clar castellà: 'Lo que es de todos no es de ninguno'.”

tero. “Tenc confiança, però hi ha símptomes inquietants”, va dir. I perquè quedàs clar qui té a Balears l'estigma del monstre, així es dirigia el cap del Govern al Grup Parlamentari Socialista: “Vostès són els que...”. El subjecte destinatari no era, no, la portaveu del PSOE, Francina Armengol, ni tan sols tot el grup. En absolut. Era el Govern de Zapatero. El president decidí que s'ha produït una transmutació d'essències mitjançant la qual els pobres socialistes illencs, que poc pinten a Madrid, són els responsables no solament del que faci o deixi de fer el president espanyol, sinó sobretot i especialment del que el just, optimista i esplendorós Govern de Jaume Matas no pugui fer. Atenció: “Han entrat [els problemes] en vies de solució gràcies a l'anterior govern de la nació i ara gràcies al d'aquesta comunitat...”. Els subjectes

de la perversió, per òbvia comparació el·líptica de contraris, que no alenen si no és per intentar impedir el progrés balear, són, abans, el Govern del Pacte de Progrés, i, ara, el de Madrid de Zapatero. Sobre aquest negre, el blanc de la puresa del Govern Matas que alligona el PSOE balear: “Nosaltres farem i vostès han de pagar...”, o sigui convèncer Zapatero perquè pagui.

En fi, així va anar la cosa. Evident estratègia d'usar el Govern balear com a instrument contra el Govern socialista espanyol i per intentar ofegar el PSOE balear. D'aquí, per exemple, que el president desplegàs una retòrica nacionalista pròpia de Carod o Ibarretxe: reclamà el dret sobirà de les Balears que la reforma de l'Estatut a les Illes decidida sigui acceptada obligatòriament per Madrid, justament allò que fins ahir rebutjava de ple i que el PP tenia com a mostra de la perversitat dels nacionalistes; anuncià que vol aprovar un nou règim especial de Balears que a més de tot el que l'actual preveu (que mai no han posat en pràctica real els successius governs d'Aznar) també inclogui avantatges fiscals, que és precisament el que ell i el seu partit sempre han posat d'exemple de reivindicació “insolidària i egoïsta” dels nacionalistes... Matas demostrà tanta passió ibarretxiana que la seva aliada, Maria Antònia Munar (UM), es quedà bocabadada i en un moment del seu discurs no pogué més que congratular-se del “tarannà nacionalista” del president.

D'altra banda, el debat va servir perquè el president il·luminàs els esperits confusos i les ments obtuses amb una lliçó impagable de sociolingüística. L'any passat lloà el bilingüisme que el seu Govern perpetraria. Passats dotze mesos concretà què és això del bilingüisme ben entès. O, si més no, tal com ell l'entén. “El bilingüisme que impulsa el Govern no consisteix a fer que tothom conegui els dos idiomes, sinó que aquells que vulguin els puguin conèixer; nosaltres volem que sigui tothom, però sense imposicions.” Queda clar, no? Doncs això.

El president del Govern balear, Jaume Matas, s'adreça als diputats del Parlament de les Illes durant el debat de política general, celebrat la passada setmana a Palma. Ha estat la tercera cita d'aquest tipus que han viscut els Països Catalans, de manera consecutiva, les tres darreres setmanes. Francesc Camps va ser el primer; a ell li va seguir el tàndem Pasqual Maragall - Josep Bargallo; i ha tancat el cicle Jaume Matas.

I si claredat oferí sobre la sociolingüística política conservadora, no menys nítid es mostrà a l'hora de parlar de les polèmiques carreteres. Polèmiques? Qui ho diu, que són polèmiques? Perquè el president passa de polèmiques. En les llargues intervencions amb què regalà el dormit auditori de periodistes no hi hagué ni una sola paraula, ni una, dedicada a la manifestació del 14 de febrer contra les seves carreteres i autopistes, que congregà unes 50.000 persones pels carrers de Palma. Com s'explica? Molt fàcil. "Siguem seriosos... si volen, podem debatre d'urbanisme, però els que tenen les responsabilitats són els ajuntaments i els consells insulars, i són ells els que, per un respecte institucional que no hem de perdre, han de discutir-los...". O sigui, el seu Govern fa les autopistes, es congratula i enorgulleix de fer-les ("es faran, no ho dubtin: totes les obres començades es faran", sentencià entre aplaudiments apassionats del seu grup) perquè són "la superació" del "masoquisme i de l'estrany autoodi" (nova pinzellada de discurs nacionalista) que paralitza l'esquerra quan governa, però de polèmiques no

en vol assumir cap ni una, perquè aquestes, si de cas, són alienes al seu Govern i s'han de discutir en altres institucions.

I si no té responsabilitats negatives en l'urbanisme (naturalment sí que totes les que considera positives), tampoc no n'han de veure, els perversos opositors, cap ni una en l'economia. Perquè, a més, no va malament, o, si més no, estan en bon camí. "No estan les coses com ens agradaria, però estan molt millor del que estaven (amb el Pacte de Progrés) i la tendència es positiva." Però com que el PSOE, PSM i EU - Els Verds són dolents i insistien a dir que l'economia ("tot inclòs", ruïna de l'oferta complementària, atur creixent, etc.) mostra preocupants signes i que ell n'és el responsable d'intentar capgirar la situació, el president els ho explicà. Al seu Govern només se li pot imputar haver creat les bones condicions perquè les coses millorin. Ara, després, de tot el dolent que potencialment pugui existir o que, més aviat, pugui veure la pèrfida oposició, el seu Govern no en té la culpa. Vivim, diu el president, en una economia moderna pròpia d'una "societat demoliberal", en

què són els "empresaris i agents socials" els que tenen la responsabilitat. I per si les dures cervelleres de ses senyories roges no ho havien entès, emprà el clar castellà per il·luminar-los: "*Lo que es de todos no es de ninguno.*" Iniciativa privada a desdir i que no li venguin amb ximpleries de planificació econòmica, ni pebres.

En fi, es podrien fer moltes més consideracions, però la impressionant intervenció del Molt Honorable balear va ser tan rica que no deixa espai per a res ni per a ningú més. En resum: Balears va molt millor del que anava, i si algun problema existeix és culpa de responsables aliens, no del Govern, i si sobre les expectatives de futur esplendorós alguna no es pot concretar serà culpa de Zapatero i, especialment, del PSOE balear, que s'haurà estimat més defensar els seus interessos partidistes a Madrid que no els dels ciutadans de Balears. Així troba que són les coses i així ens les va contar, que és com s'acomiadava aquell presentador de televisió quan acabava la propaganda de l'Espanya d'Aznar.

Miquel Payeras és periodista